

PO DEVÍTI TVRDÝCH KOLECH lil z obou soupeřek pot a jejich pohyby byly viditelně pomalejší. Boxerka v červenobílém tílku se pokusila o několik výpadů na břicho soupeřky, ale neuspěla. Modro-žlutá okamžitě vyrazila a odpověděla rychlou sérií krátkých výpadů na koženou přílbu protivnice. Diváci ji nadšeně povzbuzovali. Několik úderů bylo úspěšných a po jednom z nich se soupeřka zakymácela. Zápas byl naprosto vyrovnaný a výsledek nejistý.

Jakmile zazněl gong, ringový rozhodčí zápas ukončil a boxerky odešly každá do svého rohu ringu. Vyplivly chránič zubů a trenéři jim podali suchý ručník. Obě se napily vody, ale hlavně si polily obličeje, aby se trochu osvěžily.

Pak je zavolali zpět a každá se postavila z jedné strany rozhodčího. Ten je vzal za ruce a držel je, dokud tři bodoví soudci neoznámili své hodnocení. Když rozhodčí zvedl ruku vítězky, vypukl ohlušující jásot.

Do ovací diváků se ozval hlas z reproduktoru a jeho slova skoro nebylo slyšet: „Severoevropskou mistryní v lehké welterové váze je Embla Nyströmová!“

Novopečená držitelka zlaté medaile zvedla ruce ke stropu a nic jiného než ovace publika neslyšela. Opojení

z vítězství bylo silnější než únava i bolest. Šťastně se uprostřed ringu usmívala a užívala si jásotu diváků.

Trenér se jí podíval na obličej a začal ji opatrně postrkovat směrem k šatně. Silně krvácela nad obočím a musela si několikrát krev utřít ručníkem. Ani v nejmenším jí to ale nevadilo, zářila štěstím.

SEKRETÁŘKA VEŠLA TIŠE do dveří s malým podnosem v ruce. Diskrétně ho postavila na starožitný mahagonový psací stůl. Vedle podnosu položila pečlivě srovnanou hromádku došlé pošty a vyklouzla ven. Anders von Beehn jí pokývnutím hlavy poděkoval a pokračoval v telefonickém hovoru.

Drahnou chvílí naslouchal hlasu z druhé strany Atlantiku. Nakonec se na židli protáhl a řekl: „Yes, I'm looking forward to seeing you in New York, too. Bye, bye.“

Zavěsil a úsměv mu pohasl. S Američany se obchoduje úplně jinak než s Evropany. Yankeeové většinou mluví lehkým tónem, ale člověk se nesmí nechat ukolébat a přestat dávat pozor. Po mnoha letech na vrcholu švédského byznysu už nebyl žádný zelenáč a byl si jistý, že uspěje a tu smlouvu podepíší. Za několik měsíců se Scandinvest dostane mezi deset nejúspěšnějších švédských rodinných firem.

Několik dní volna na lov losů si skutečně zaslouží. Na té smlouvě se nadřel opravdu hodně. Prostý život v lovecké chatě je přesně to, co potřebuje, aby se uvolnil a nabral novou energii před závěrečným jednáním.

Soukromou poštu otvíral vždycky před dopolední kávou, o ostatní korespondenci se starala sekretářka. Jeho

pozornost upoutala malá polstrovaná obálka. Opatrně ji zvedl a potěžkal. Vypadala zvláště, a když ji prohmatal, cítil v ní něco tvrdého a hrbolatého.

Pomalu ji položil na stůl a stiskl domácí telefon.

„Je ta polstrovaná obálka zrentgenovaná?“

„Ano, je v ní klíčenka.“

Anders von Beehn ji roztrhl a podíval se dovnitř. Strčil do ní prsty a vytáhl kroužek na klíče, ale prázdný. Na plastové klíčence bylo logo BMW, které dobře poznával.

Dlouho jen tak seděl a koukal na kroužek. Co tím chtěl odesílatel říct? Byla to reklama? Nebo žert? Legrační mu to rozhodně nepřipadalo. Za ty roky už měl od této značky několik vozů. Ale i jiných. Teď zrovna měli v rodině čtyři vozy, mimo jiné i nové BMW, s nímž jezdila jeho manželka Linda.

Když obálku otočil a zatřepal s ní, vypadl z ní kousek papíru a uvelebil se na lesklém povrchu psacího stolu. Několikrát si to přečetl a naprosto nic nechápal.

Já nezapomínám. M.

M.? Všiml si, že text na lístku i na obálce je vytištěný na tiskárně.

Kdo je M.? Najednou měl pocit, že ho káva v žaludku pálí. M. To přece není možné. Dělá si z něj někdo legraci? Nebo ho chce vystrašit? Kdo zná „M.“? Pochopitelně Jan-Eric. Ale něco tak směšného by nikdy neudělal. Nikdy by se o tom ani nezmínil. Ne, Jan-Eric určitě ne. Kdo tedy? Ola? Ale Ola je po smrti.

AUTOMATICKÁ VRATA se za těžkým motocyklem pomalu zavřela. Řidič přibrzdil, motor měl na volnoběh. Odemkl poštovní schránku na vnitřní straně zděného oplocení a vybral ji. Dopisy si strčil do kapsy motoristické bundy, pak přidal plyn a jel nově vysázenou alejí dál.

S pískáním si odemkl dveře, které vedly z garáže do domu, a cílevědomě zamířil rovnou ke kuchyni. Nebo spíš k lednici. K jeho večerní rutině patřilo posezení v horké bublinkové lázni s několika pivy po ruce. Když nebyl příliš unavený, zaplavoval si párkrát tam a zpátky ve velkém bazénu. V poslední době býval po delší jízdě na motorce celý ztuhlý.

Začíná to být znát, že mi za pár měsíců bude padesát, pomyslel si a ušklíbl se na svůj odraz ve skleněných dveřích verandy. Peníze dělají divy, ale čas zastavit nedokážou. Opatrně si přejel rukou po stále řidších vlasech.

Ne, teď se tu nebude rmoutit. Je pátek večer a zítra si zabalí věci na lov losů. Odpoledne pak pojedou do Dalslandu. Těšil se na tradiční loveckou sobotní večeri.

Kuchyně se třpytila sklem, hladkým porfyrem a leštěnou ocelí. Když otevřel dveře lednice, ve světle se zaleskly lahve a plechovky piva. Vzal si jedno české a otevřel je. Jako vždy ho zaplavila rozkoš, sotva to syknutí zaslechl.

Otevřel dveře velké verandy dokořán a vyšel ven. Zhluboka se nadechl svěžího podzimního vzduchu. Když si šel do kuchyně pro další plechovku, všiml si těch dopisů. Může je zrovna tak dobře otevřít hned, než si s několika dalšími pivy sedne do bublinkové lázně.

Z magnetického držáku nad sporákem vzal ostrý japonský ocelový nůž a rozřízl všechny obálky. Nad jednou se zarazil. Byla to čtvercová polstrovaná obálka, vhodná k posílání cédeček. Žádné ale neobsahovala, na omak byla měkká a lehká. Na samolepícím štítku našel vytištěné svoje jméno: Jan-Eric Cahneborg. Obálku otočil, ale odesílatel na ní nebyl uvedený.

Překvapeně z ní vytáhl tenký kus černé látky. Několik vteřin trvalo, než pochopil, co to je. Šátek? Zmateně koukl do obálky, jestli tam není ještě něco. Až úplně dole zahlédl papírek, který s jistými obtížemi vytáhl. Text byl napsaný na počítači.

Já nezapomínám. M.

Jan-Eric Cahneborg zalapal po dechu. Barva v obličeji se mu změnila v chorobně šedobílou a musel se opřít o kamennou kuchyňskou desku.

BÍLOU FASÁDU PANSKÉHO DOMU v Dalsnäs barvil západ slunce do růžova. Končil jasný a slunečný podzimní den. Předpověď počasí na další tři dny vypadala slibně. V noci lehký mráz, dny pravděpodobně slunečné, ale žádné horko, nanejvýš tři stupně nad nulou. Třetí den možná déšť. Jen aby nepršelo moc, říkal si Anders von Beehn. Bylo důležité, aby se lov vydařil, hlavně kvůli jejich německému hostu.

Volker Heinz byl vlastníkem DEIGI, jedné z největších německých investičních společností, a nejdůležitějším evropským partnerem Scandinvestu . Navíc byl klíčovou osobností v jednáních se Spojenými státy, protože s Američany obchodoval už dlouho. Anders von Beehn pozval také šéfa právního oddělení Scandinvestu Lennarta Folkesson. Byl to zkušený stratég. Spolu snad Heinze zvládnou.

Během půlhodiny se na pečlivě uhrabaném štěrku před domem leskly tři nové luxusní vozy. Kousek od nich stál zaparkovaný Hummer H3 Alpha. Ten velký vůz byl Andersovou pýchou. Nechal si ho dovézt přímo z USA. Byl prodloužený, klasifikovaný jako limuzína, a bez problému se do něj vešlo osm lidí. Zadní sedadla se dala složit, když bylo zapotřebí více místa pro zavazadla.

Říkal, že motor chlastá benzin, jako by mu někdo prostřelil nádrž brokovnicí. Ale díky své váze se vůz dostal úplně všude a byl jako malý tank, což bylo nutné, aby se člověk po špatných cestách k loveckému zámečku dostal. Hummer používali výhradně k přesunům během lovu, jinak stál zaparkovaný v garáži v Dalsnäs. Tam teď místo něj stál Andersův nový Jaguar XJR. Měl by ho nejradši také na parkovišti před domem, jen proto, aby se s tím krasavcem pochlubil, ale bylo by tam už moc těсно.

Jako poslední zabrzdil ve smyku před schodištěm mladý Greger Liljon ve svém novém maserati. Byl zástupcem ředitele nejmenšího z podniků Scandinvestu a jeho pozice visela na hodně tenkém vlásku, o čemž s ním von Beehn hodlal promluvit po honu. Ale jistě si to sám uvědomoval. Výkaz za poslední kvartál byl katastrofální. Vlastně byl katastrofální sám Greger. Je naprosto neschopný, říkal si von Beehn, ale ani v nejmenším nenařčil, co si myslí. Přivítal synovce otcovským objetím.

Hostitel provedl hosty halou a po širokém schodišti do patra, kde byly dokořán otevřené dveře na terasu. Šli ven a obdivovali výhled na jezero. Na lehce zvlněné hladině se třpytily poslední sluneční paprsky, listí stromů kolem jezera se lesklo jako zlato. Mezi nimi tu a tam probleskl rudý javor.

Je to krása jako v reklamě, pomyslel si spokojeně von Beehn. S úsměvem podával hostům šampaňské, a když každý měl v ruce sklenku, pronesl bezchybnou angličtinou: „Drazí přátelé, srdečně vás vítám v Dalsnäs. Připijme si na úspěšný lov!“

Pozvedl sklenku, v jejímž broušeném křišťálu se třpytily poslední paprsky světla. Ostatní následovali jeho příkladu, navzájem si pokynuli a připili si.

Když všichni dopili, odkašlal si.

„Vloni jsme tu byli tři mušketýři. Byli jsme spolu přes čtyřicet let, Jan-Eric, Ola a já. Letos už tu s námi Ola není. Řeknu ti, Volkere, co se stalo. Ola loni zahynul při dopravní nehodě, když se odtud po lovu vracel domů do Osla. Po našem příteli zůstalo mezi námi velké prázdno, které nemůžeme nijak nahradit. Rád bych připil na našeho přítele a kamaráda Olu Forsnaesse. Na jeho památku!“

Všichni znovu pozvedli sklenky, tentokrát s vážným výrazem. Napili se šampaňského a hovor se na několik minut ztišil. Volker Heinz byl na terase jediný, kdo Olu Forsnaesse neznal. Přirozeně byl i on dojatý cituplným přípitkem, ale za chvíli začal mluvit s ostatními o aktuálnějších záležitostech, jako byl nadcházející hon. Jeho nadšení a naděje nakazily i ostatní a po terase se šířilo napjaté očekávání. Když dopili šampaňské do poslední kapky a slunce už dávno bylo za horami, šli dovnitř a posadili se ke stolu.

Po večeři se pánové odebrali do knihovny. Oheň začal uhasínat, ale Anders von Beehn ho přiživil několika velkými poleny a brzy se plameny v otevřeném krbu znovu pořádně rozhořely. Jejich mihotavé světlo ozařovalo zlatá písmena na hřbetech v kůži vázaných knih za skleněnými dvířky knihovny. Sytí a spokojení seděli pohodlně zabořeni v anglických křeslech Chesterfield. Whisky, kterou popíjeli, byla osmnáct let stará a vynikající, v tom se všichni shodli. Hlavně Jan-Eric Cahneborg, který si několikrát s nadšením nechal dolít.

Když Anders von Beehn vstal, aby došel do kuchyně pro další lahev, šel Jan-Eric na nejistých nohou za ním.

„Andersi... poslyš... musíme... si promluvit.“

Vyřázel to ze sebe a sotva se udržel na nohou.

„Teď ne, Jane.“

„Je to důl... důležité!“

V Cahneborgově hlase bylo slyšet zoufalství. Potácel se uprostřed velké kuchyně.

„Šátek... sakra... šátek... kdo mi... kdo mi to... poslal?“ dostal ze sebe.

Von Beehn téměř vystřízlivěl, když zaslechl, co jeho přítel říká.

„Někdo ti něco poslal?“

Znovu pocítil palčivou bolest v útrokách. V duchu viděl houpající se klíčenku s logem BMW a kousek papíru, který vypadl z polstrované obálky.

„Určitě mi rozumíš... obálka...“

S novou lahví v ruce popošel von Beehn k příteli a volnou rukou mu pevně stiskl paži. Odhodlaně ho tlačil zpět do knihovny.

„Promluvíme si o tom, ale až pak,“ sykl mu do ucha.